

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

nr. 234.747 van 17 mei 2016

A. 216.147/VIII-9728

In zake: **de CROMBRUGGHE de PICQUENDAELE** Alexis,
die woonplaats heeft gekozen
Hertenlaan 6A
1640 Sint-Genesius-Rode

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
1. de minister van Buitenlandse Zaken
2. de minister van Ontwikkelingssamenwerking, Digitale Agenda,
Telecommunicatie en Post,
die woonplaats hebben gekozen bij
mr. Alain VERRIEST en mr. Anne-Sophie VERRIEST, advocaten,
Tedescolaan 7
1160 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 17 juni 2015 ingediende verzoekschrift waarbij Alexis de CROMBRUGGHE de PICQUENDAELE de nietigverklaring vordert van “het koninklijk besluit van 4 juli 2014 tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2014”;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Erik BOSQUET, eerste auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op basis van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gezien het verslag van Erik BOSQUET, eerste auditeur, opgemaakt op basis van artikel 14, derde lid, van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 8 april 2016 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van 13 mei 2016;

Gehoord het verslag van Pascale VANDERNACHT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die persoonlijk verschijnt, en van mr. Alain VERRIEST, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Erik BOSQUET, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. In april 2013 wordt een eerste ontwerp van nieuw statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière om advies voorgelegd aan de Inspectie van Financiën, en ter goedkeuring voorgelegd aan de minister van Begroting en aan de staatssecretaris voor Ambtenarenzaken. De Inspectie van Financiën brengt een gunstig advies uit, terwijl de minister van Begroting en de staatssecretaris voor Ambtenarenzaken zich niet akkoord verklaren met het ontwerp.

2. Vervolgens wordt een nieuw ontwerp geschreven. Dat verschilt sterk van de oorspronkelijke versie, in het bijzonder wat betreft de toepasselijke weddeschalen (die minder hoge kosten meebrengen), de evaluatieregeling en de toegang tot niveau A voor de ambtenaren van de consulaire carrière. Dat ontwerp wordt om advies voorgelegd aan de Inspectie van Financiën, die op 3 september 2013 een gunstig advies geeft.

3. Op 6 september 2013 wordt het ontwerp om advies voorgelegd aan het directiecomité.

4. Op 30 september 2013 verklaart de minister van Begroting zich akkoord met het ontwerpbesluit.

5. Op 13 november 2013 verklaart de staatssecretaris voor Ambtenarenzaken zich akkoord met het ontwerpbesluit.

6. Op 21 november 2013 wordt het ontwerpbesluit om advies voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

7. Op 29 november 2013 wordt over het ontwerp overleg gepleegd met de vakbonden in sectorcomité VII – Buitenlandse Zaken, wat leidt tot de ondertekening van een protocol (nr. 18/1) waarin de vakorganisaties het ontwerp niet goedkeuren.

8. In haar advies van 16 december 2013 over het ontwerp verklaart de afdeling Wetgeving van de Raad van State de adviesaanvraag onontvankelijk vanwege het feit dat over het ontworpen besluit geen overleg is gepleegd in de Ministerraad.

9. Op 21 maart 2014 wordt het ontwerp opnieuw om advies voorgelegd aan het directiecomité.

10. Op 26 maart 2014 geeft de Inspectie van Financiën een gunstig advies over het ontwerp. Uit dat advies blijkt dat het nodig was de Inspectie van Financiën opnieuw te raadplegen omdat het ontwerp sinds het vorige advies van 3 september 2013 op verschillende punten was gewijzigd; die wijzigingen zijn bestempeld als louter technische wijzigingen die geen bijzondere commentaar behoeften.

11. Op 2 april 2014 verklaart de minister van Begroting zich akkoord met het ontwerpbesluit.

12. Op 4 april 2014 pleegt de Ministerraad overleg over het ontwerp.

13. Op 7 april 2014 wordt over het ontwerp overleg gepleegd met de vakbonden in sectorcomité VII – Buitenlandse Zaken, wat leidt tot de ondertekening van een protocol (nr. 19/1) waarin de vakorganisaties ACOD en VSOA het ontwerp niet goedkeuren en de vakorganisatie ACV het ontwerp goedkeurt.

14. Op 11 april 2014 verklaart de staatssecretaris voor Ambtenarenzaken zich akkoord met het ontwerpbesluit.

15. Op 28 april 2014 wordt in het Belgisch Staatsblad een verklaring van de federale wetgevende macht tot herziening van de Grondwet bekendgemaakt, waardoor de kamers van rechtswege worden ontbonden.

16. Met een nota van 28 april 2014 herinnert de eerste minister zijn collega's van de federale regering aan de te volgen richtlijnen over de beperkte bevoegdheden in periodes van voorzichtige en lopende zaken.

17. Op 29 april 2014 wordt het ontwerpbesluit om advies voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State.

18. Op 21 mei 2014 geeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State haar advies over het ontwerpbesluit.

In dat advies staat de volgende inleidende opmerking:

“Rekening houdend met het tijdstip waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht van de Regering op het feit dat de ontstentenis van de controle die het Parlement krachtens de Grondwet moet kunnen uitoefenen, tot gevolg heeft dat de Regering niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikt. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens welke de Regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van een verordening noodzakelijk is.”

19. Daags na de wetgevende verkiezingen van 25 mei 2014 biedt de eerste minister de Koning het ontslag van zijn regering aan. De Koning aanvaardt het ontslag en belast de regering met het afhandelen van de lopende zaken.

20. Op 10 juni 2014 komt een interkabinettenvergadering samen; ze stelt een verslag op over de wijze waarop de opmerkingen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State in het ontwerpbesluit zijn verwerkt via hetzij een aanpassing van het dispositief hetzij een antwoord in het verslag aan de Koning.

21. Op 4 juli 2014 wordt een koninklijk besluit tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière uitgevaardigd. Het wordt in het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2014 bekendgemaakt. Het is de bestreden handeling.

Overwegende dat de verwerende partij er in haar memorie van antwoord op wijst dat het verzoekschrift geen enkel rechtsmiddel bevat in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van de algemene procedureregeling, aangezien niet voldoende duidelijk en nauwkeurig is aangegeven welke rechtsregel zou zijn geschonden noch op welke wijze ze zou zijn geschonden; dat verzoeker volgens haar slechts algemene overwegingen over de feiten formuleert maar niet aangeeft in welk opzicht een rechtsregel zou zijn geschonden;

Overwegende dat in de middelen die gericht zijn tegen de handeling die hier wordt bestreden, steeds de schending wordt vermeld van een rechtsregel die met name vervat is in hetzij een verordenende tekst hetzij een algemeen rechtsbeginsel; dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord voorts op die verschillende middelen heeft geantwoord zonder een exceptie *obscuri libelli* op te werpen, wat meebrengt dat ze haar rechten van verdediging normaal heeft kunnen uitoefenen; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid van de middelen niet in aanmerking kan worden genomen;

Overwegende dat het eerste middel is ontleend aan “de niet-inachtneming van de grondwettelijke gewoonte betreffende de afhandeling van lopende zaken”; dat verzoeker betoogt dat de bestreden handeling is vastgesteld op een ogenblik waarop de regering ontslagnemend was (tijdens de periode waarin de toekomstige regering werd gevormd) zodat ze niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikte, terwijl het niet om een aangelegenheid ging die onder het dagelijkse bestuur van de Staat viel, aangezien ze belangrijke beleidskeuzes inhield, noch om een besluit dat het sluitstuk vormde van een besluitvormingsproces dat vóór de ontbinding van de kamers was ingezet en zonder overhaasting en zonder aanzienlijke wijzigingen was voortgezet, noch om een dringende zaak; dat verzoeker stelt dat de protocollen van onderhandelingen met de vakorganisaties, waarnaar in de aanhef van de bestreden handeling wordt verwezen, van 29 november 2013 en 11 april 2014 dateren, en dat nadien nog aanzienlijke aanpassingen in het ontwerp zijn aangebracht (ook na het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State van 21 mei 2014); dat volgens hem niet kon worden aangevoerd dat de zaak dringend was aangezien de regering in lopende zaken een rekruteringsstop tot het einde van het jaar had uitgevaardigd en aangezien voorts tussen 2012 en 2014 nieuwe ambtenaren van de kanselarijcarrière en de carrière van de attachés voor internationale samenwerking zijn aangeworven onder de gelding van het statuut van 1956, wat in tegenspraak is met de beweerde noodzaak het nieuwe statuut vóór de aanwerving van nieuwe diplomaten vast te stellen;

Overwegende dat de verwerende partij vooreerst opmerkt dat het middel niet vermeldt welke bepaling zou zijn geschonden en dat het niet om de grondwettelijke gewoonte kan gaan, zodat het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd; dat ze stelt dat ruim vóór de ontbinding van de kamers een begin was gemaakt met de uitwerking van de bestreden handeling en dat die nagenoeg was voltooid bij het begin van de periode van lopende zaken; dat ze dat argument met de volgende gegevens staft:

- “
- het sectorieel overleg is beëindigd vóór de periode van de lopende zaken;
 - de bevoegde ministers hebben het ontwerpstatuut vóór de periode van lopende zaken ondertekend;
 - de Ministerraad heeft het ontwerpstatuut vóór de periode van lopende zaken goedgekeurd (*in casu* op 4 april 2014);
 - de Raad van State heeft zijn advies op 21 mei 2014 gegeven, dat is vóór de periode van lopende zaken”;

dat de bestreden handeling volgens haar spoed vereiste en dat de verwerende partij in dat verband stelt dat een nieuwe aanwerving van diplomaten al sinds geruime tijd was gepland maar in afwachting van een nieuw statuut niet had plaatsgevonden om te vermijden dat nieuwe “stagiairs” geselecteerd zouden worden met toepassing van het oude statuut en tijdens de “stage” in het nieuwe statuut zouden terechtkomen; dat ze stelt dat de situatie aldus spoedeisend was geworden aangezien er nog voldoende ambtenaren van de buitenlandse carrière moesten overblijven om de belangen van de Belgische Staat in het buitenland te behartigen en aangezien, indien de uitkomst van de onderhandelingen voor de vorming van de volgende regering moest worden afgewacht, de nieuwe aanwerving voor onbepaalde duur, en in ieder geval voor ten minste een jaar, zou zijn uitgesteld (rekening houdend met de uitzonderlijk lange onderhandelingen voor de vorming van de vorige regering); dat ze in haar laatste memorie herhaalt dat de bestreden handeling snel moest worden vastgesteld, welke dringende noodzaak onder meer voortvloeide uit het feit dat er geen wettelijke basis was voor de vaststelling van de loonschalen, van de lonen zelf en van de geldelijke anciënniteit;

Overwegende dat in verband met de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het middel vooreerst dient te worden opgemerkt dat de regel die de bevoegdheden van de federale regering in een periode van lopende zaken beperkt, niet als zodanig in enige grondwettelijke bepaling noch in enige wettelijke bepaling vervat is, maar een grondwettelijke gewoonte is die verband houdt met het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst en met het beginsel van de ministeriële verantwoordelijkheid in een parlementair stelsel; dat het bestaan van die gewoonte sinds lang aanvaard wordt, zowel in

de rechtspraak van de Raad van State als in de rechtsleer; dat die regel van openbare orde is aangezien ze de bevoegdheid van de regering betreft; dat voorts, zoals hierboven al is geoordeeld, de wijze waarop de verwerende partij zich in haar memorie van antwoord heeft verdedigd in verband met het middel, aantoont dat ze de strekking ervan goed heeft begrepen; dat de exceptie niet gegrond is;

Overwegende, ten gronde, dat de bestreden handeling is vastgesteld op een datum waarop de federale regering haar optreden diende te beperken tot het afhandelen van de lopende zaken; dat dat begrip drie categorieën behelst, namelijk de zaken van dagelijks bestuur, de dringende zaken en de zaken die de normale voortzetting zijn van een procedure die regelmatig is ingezet vóór de ontbinding van het parlement of het ontslag van de regering en die vervolgens, zonder ongebruikelijke spoed, haar beslag krijgt, voor zover het resultaat van die procedure voor het algemene beleid niet dermate belangrijk is dat daartoe alleen zou kunnen worden besloten door een regering die het vertrouwen van het parlement geniet; dat “regeringszaken” – dat wil zeggen zaken waarvoor, gelet op de aard ervan, dermate belangrijke keuzes gemaakt moeten worden op vlak van het algemene beleid, dat alleen een regering die de steun van het parlement heeft welke steun ze als gevolg van haar beslissing kan verliezen, over die zaken zou kunnen beslissen – niet onder te brengen vallen bij één van die categorieën; dat de “zaken van dagelijks bestuur” de zaken zijn met een dermate gering politiek belang dat ze de vertrouwensrelatie tussen de regering en het parlement niet onder druk kunnen zetten;

Overwegende dat de verwerende partij enerzijds het spoedeisende karakter van de bestreden handeling aanvoert en anderzijds stelt dat ruim vóór de periode van de lopende zaken gestart is met het uitwerken van die handeling en dat de vaststelling van de handeling uiteindelijk slechts het sluitstuk van dat lange proces was;

Overwegende dat een “dringende zaak” veronderstelt dat is aangetoond dat het uitblijven van een beslissing fundamentele belangen in gevaar zou brengen of zou schaden; dat wat betreft de zaken die het normale verloop vormen van een procedure die regelmatig is ingezet vóór de periode van de lopende zaken, een procedure gevolgd moet zijn die beantwoordt aan heel precieze voorwaarden: ze moet ruim vóór de kritieke periode ingezet zijn, zonder overhaasting zijn verlopen en de beleidsvraagstukken die op bestuurlijk vlak eventueel gerezen zijn, moeten vóór die kritieke periode opgelost zijn; dat, indien aan die voorwaarden is voldaan, dergelijke zaken als “lopende zaken” worden beschouwd, wat

de reden is waarom, wat die zaken betreft, gesproken wordt van lopende zaken *sensu stricto*; dat ook dient te worden nagegaan of de zaak (of de afhandeling ervan) geen belangrijke beleidskeuzes inhoudt waardoor ze onder de categorie “regeringszaken” zou vallen;

Overwegende dat de bestreden handeling ertoe leidt dat de voormalige buitenlandse carrières, de “carrière buitenlandse dienst”, de “kanselarijcarrière” en de “carrière van de attachés voor internationale samenwerking”, worden afgeschaft en vervangen door één enkele nieuwe carrière, de “buitenlandse carrière” genaamd (geregeld bij de artikelen 6 tot 100) en een uitdovende carrière, de “consulaire carrière” genaamd (geregeld bij de artikelen 101 tot 111); dat dat betekent dat de ambtenaren die de functies die specifiek verband houden met diplomatieke relaties, de consulaire functies of de functies die specifiek verband houden met internationale samenwerking zullen uitoefenen, zonder onderscheid op dezelfde wijze zullen worden aangeworven en eenzelfde carrière zullen doorlopen, in tegenstelling tot wat voordien gold; dat het besluit nog aanzienlijke wijzigingen bevat, onder meer betreffende de opleiding en de evaluatie van de ambtenaren van de vroegere buitenlandse carrières; dat de bestreden handeling gelet op die fundamentele wijzigingen niet kan worden beschouwd als een gewone lopende zaak maar wel als een “regeringszaak”, zodat dient te worden uitgemaakt of het gerechtvaardigd was ze in een periode van lopende zaken vast te stellen wegens een bijzondere spoedeisendheid;

Overwegende dat het verslag aan de Koning dat aan de bestreden handeling voorafgaat, in dat verband de volgende motivering bevat:

“1. Voorafgaande opmerking van de Raad van State met betrekking tot het aannemen van reglementaire teksten in een periode waarin ‘de ontstentenis van de controle die het Parlement krachtens de Grondwet moet kunnen uitoefenen, tot gevolg heeft dat de Regering niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikt’

Er wordt hier verwezen naar de omzendbrief van de Kanselarij van 28 april 2014 met betrekking tot de voorzichtige en lopende zaken waarin duidelijk vermeld wordt dat het steeds mogelijk is, na het advies van de Raad van State te hebben ingewonnen, reglementaire teksten te finaliseren waarvan de voorbereiding aangevat werd lang vóór de kritieke periode, en die na sectorale onderhandelingen, enerzijds, geleid hebben tot de ondertekening van een protocolakkoord en, anderzijds, geleid hebben tot een akkoord van de bevoegde Ministers, in het bijzonder in het raam van de administratieve en budgettaire controle. Het voorliggend besluit werd overigens goedgekeurd door de Ministerraad”;

dat dient te worden vastgesteld dat naar geen enkele bijzondere spoedeisendheid wordt verwezen ter rechtvaardiging van het feit dat de bestreden handeling in een periode van lopende zaken is vastgesteld; dat de motivering van de spoedeisendheid die de verwerende

partij in haar memorie van antwoord poogt te geven, voorts door geen enkel stuk van het administratief dossier wordt gestaafd; dat de aangevoerde spoedeisendheid in zekere zin een *petitio principii* is, aangezien ze verband houdt met de bedoeling van de regering om voortaan nieuwe diplomaten aan te werven onder de gelding van het nieuwe statuut terwijl (buiten die bedoeling) niets haar zou hebben verhinderd aanwervingen te doen onder het oude statuut, en in het nieuwe statuut, dat in voorbereiding was, te voorzien in integratiemaatregelen en overgangsmaatregelen om te zorgen voor een goede overgang van het oude naar het nieuwe statuut; dat weliswaar lijkt aangetoond dat de verwerende partij de aanwervingen van diplomaten sinds enige tijd daadwerkelijk heeft bevroren, maar dat niets aantoont dat er daardoor, ten tijde van de vaststelling van de bestreden handeling een dermate groot personeelstekort in de vroegere carrière buitenlandse dienst heerste, dat een behoorlijke diplomatieke vertegenwoordiging van de Belgische Staat in het gedrang kwam; dat het eerste middel om al deze redenen gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij er in haar laatste memorie van overtuigd blijft dat het eerste middel niet gegrond is en betoogt dat zij, ingeval de bestreden handeling zou worden vernietigd, hoe dan ook van plan is dezelfde handeling opnieuw vast te stellen zonder er iets aan te veranderen; dat ze stelt dat, gelet op de initiatieven die ze sinds de bekendmaking van de bestreden handeling in het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2014 heeft genomen met het oog op de toepassing ervan, de rechtszekerheid voorschrijft dat op zijn minst de tenuitvoerlegging ervan niet ongedaan wordt gemaakt; dat ze in dat verband het volgende stelt:

- dat ze op basis van de bestreden handeling een vergelijkende selectieproef heeft georganiseerd met het oog op de aanwerving van nieuwe ambtenaren van de buitenlandse carrière en dat sinds 1 maart 2016 44 “stagiairs” hun “stage” hebben aangevat;
- dat ze op basis van hetzelfde besluit voorts verschillende ordemaatregelen of tuchtmaatregelen heeft genomen, en er tegen sommige daarvan momenteel een beroep voor de Raad van State loopt;
- dat momenteel een procedure loopt voor de bevordering van de ambtenaren van de consulaire carrière (voor de toegang tot niveau A);

dat ze voorts stelt dat een nietigverklaring zonder meer de wettelijke basis van de lopende aanwerving teniet zou doen en haar zou verplichten een einde te maken aan de “stages” die op 1 maart 2016 zijn begonnen, wat de goede werking van haar diensten zou ontwrichten;

dat ze bijgevolg vraagt om gedurende maximaal zes maanden na de nietigverklaring van de bestreden handeling alle gevolgen van die handeling te handhaven;

Overwegende dat louter de wens die de verwerende partij te kennen geeft om de “initiatieven” niet in gevaar te brengen die ze sinds de inwerkingtreding van de bestreden handeling heeft genomen met het oog op de toepassing ervan, niet genoegzaam aantoon dat er uitzonderlijke redenen zijn die rechtvaardigen dat de gevolgen van die handeling worden gehandhaafd voor het verleden, en al zeker niet voor de toekomst (dat wil zeggen een periode van zes maanden vanaf de nietigverklaring); dat de situatie waarvoor de verwerende partij beducht is, kenmerkend is voor iedere vernietiging van een verordenende handeling die gevolgen heeft gehad in het verleden en opnieuw moet worden gesteld; dat het voornemen van de verwerende partij om de bestreden handeling te bestendigen door dezelfde handeling opnieuw vast te stellen, evenmin aantoon, in het licht van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat er sprake is van noodwendigheden ter wille van de rechtszekerheid die een uitzonderlijke reden vormen in de zin van die bepaling; dat hetzelfde geldt voor wat betreft de “stagiairs” die sinds 1 maart ll. (dat is dezelfde dag waarop de verwerende partij heeft verzocht artikel 14ter toe te passen) hun “stage” vervullen, aangezien, zoals verzoeker in zijn laatste memorie betoogt, die situatie door de verwerende partij met volle kennis van zaken in het leven is geroepen; dat de verwerende partij de andere tenuitvoerleggingen van de bestreden handeling, onder meer op het vlak van tuchtzaken en ordemaatregelen, niet concreter toelicht aangezien ze geen enkele van die maatregelen nader omschrijft; dat er, gelet op die gegevens, geen reden is om gunstig te beschikken op het verzoek tot toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker een rechtsplegingsvergoeding van zevenhonderd euro vordert;

Overwegende dat de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de advocaat is; dat verzoeker ervoor geopteerd heeft in dit beroep zijn eigen verdediging te voeren; dat zijn vordering in die omstandigheden niet kan worden toegewezen,

BESLUIT:

Artikel 1.

Het koninklijk besluit van 4 juli 2014 tot vaststelling van het statuut van de ambtenaren van de buitenlandse carrière en de consulaire carrière, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Er wordt afwijzend beschikt op het verzoek dat is gedaan op basis van artikel 14ter van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 3.

Dit arrest zal bij uittreksel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad in dezelfde vorm als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 200 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIIIe kamer, op zeventien mei tweeduizend zestien door:

Jacques VANHAEVERBEEK,	kamervoorzitter,
Pascale VANDERNACHT,	staatsraad,
Frédéric GOSSELIN,	staatsraad,
Béatrice DRAPIER,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. DRAPIER

J. VANHAEVERBEEK

**EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973**